

hvad der vilde ske fra Ministerens Side; men sagde udtryffeligt kun, at hvis nogle af Forslagene bleve antagne, vilde det for Medlemmer af Udvalget — jeg sagde ikke, at jeg var med — være en Hindring for at gaa ind paa Eoyen.

Casse: Da det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgfreds. (Høyer Møller) første og anden Gang sagde, at dette havde Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgfreds. (Casse) overset, begyndte jeg virkelig at blive ganske ængstelig, men da jeg hørte ham gjentage det 4—5 Gange i Træk, at jeg havde overset det, saa vendte Kolligheden fuldkommen tilbage hos mig, og jeg lod mig ikke videre ansøgte af, hvad der fremkom om, at jeg havde overset Noget, hverken i hans Vædringsforslag eller i den gjældende Lov. Endnu mere kom en vis fast Kollighed tilbage hos mig, da jeg i det Hele taget hørte den Maade, hvorpaa det ærede Medlem angreb de Uttringer, jeg havde fremsat mod de forffjellige Vædringsforslag, dels angaaende Sogne- menighederne og dels angaaende Valgmenighederne, og hvad dermed staar i Forbindelse. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede med Hensyn til mit Vædringsforslag om, at der skulde indrømmes Biskoppen Myndighed til at standse Afgangen til Altergang og Kristemaal, naar han var overbevist om, at der havde udviklet sig Allemspe deraf, at det var af den Bestaa- fenhed, at det vilde fremkalde Undersøgelser, som kunde have en meget beklagelig Natur, idet man indrømmede Biskoppen for stor Myndighed; havde det endda været Ministeren, der skulde afgjøre det, vilde Sagen stille sig anderledes. Det forekommer mig, oprigtig- talt, at affet fra den Barne, hvormed dette blev fremført, var det med Hensyn til Indholdet særdeles mangelfuldt. Jeg kan ikke godt for- staa det, naar man mener, at det ikke er rig- tigt at give Biskoppen denne Myndighed — idet der blev talt om at indhente Dplysnin- ger — fordi det let kan være, at det, der

er passeret ved en saadan Velthged, bliver fore- draget paa en forfæret Maade, og der var for- ffjellige Bemærkninger, der kunde knytte sig hertil. Men jeg ser virkelig ikke, hvorledes alt dette skal kunne undgaaes ved i alt Fald at lade det være Ministeren, som skal afgjøre Sagen; thi frygter man for, at der skal blive givet urigtige og fordreiede Fremstillinger af For- holdet, saa vil dette gjælde saavel i det ene som i det andet Tilfælde. Jeg tror altsaa virkelig, at dette er en Bemærkning, som mangler et Grundlag, hvorpaa der kan byg- ges. Men endnu mere overrasket blev jeg med Hensyn til Dmtalen af mit Vædrings- forslag under Nr. 12, som angaar Spørgs- maalet om Paragrafens Forbindelse med Valgmenighederne. Den ærede Rigsdagsmand kom først med en Beklagelse over, at jeg med Hensyn til dette i og for sig saa uskyldige Tillæg til Slutningsbestemmelsen i §. 5 om, at Sognebaandsløserne kunde fordrø, at deres Præst skulde prædike for dem i Kirken — at jeg der kunde drage Menighedsmedlemmer ind, at det var Noget, som i alt Fald ganske saa udenfor det, som han havde tilstgiget med Be- stemmelsen, saavel som ogsaa hvad Udvalget havde tilstgiget dermed; han yttrede, at i alt Fald havde det været ønskeligt, at jeg havde stillet et Vædringsforslag, hvorved Valgmenig- hedsmedlemmerne vare blevne udelukkede der- fra. Jeg vil nu ikke tale om, at netop Spørgsmaalet om Valgmenighedsmedlemmer ligger saa umiddelbart ind under de Sogne- baandsløserne, som her omtales, at den, der ikke er meget tilbøielig til at overse, hvad der staar, ikke kan overse, at i Virkeligheden er det Valgmenighedsmedlemmerne, som udgjøre en væsentlig Del af de Sognebaandsløserne, der skulde have Ret til saaledes at benytte Kirken. Men foruden denne Dvergang kom der ogsaa en anden i den ærede Rigsdagsmands Fore- drag, som ikke slog mig mindre. Idet han nemlig havde gjort denne Bemærkning, kom han til at erklære, at, da jeg nu var kommen ind paa, hvad der staar i Forbindelse med